23 Μαΐου 2024

Ηχηρή παρέμβαση του Μητροπολίτη Ιλίου για τα φλέγοντα ζητήματα της ενδοοικογενειακής βίας και των δολοφονιών γυναικών

/ Γενικά Θέματα

Παρέμβαση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ιλίου, Αχαρνών και Πετρουπόλεως κ. Αθηναγόρα, για τα φλέγοντα ζητήματα της ενδοοικογενειακής βίας και των δολοφονιών γυναικών, έγινε με αφορμή το κήρυγμα της εορτής των Αγίων Μυροφόρων, στον ομώνυμο Ιερό Ναό της περιοχής Ανακάσης του Δήμου Αγίων Αναργύρων – Καματερού.

Μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι η Εκκλησία της Ελλάδος, έχοντας συναίσθηση και βλέποντας τι γίνεται γύρω μας και έχοντας απόλυτη επαφή με την πραγματικότητα, έχει υλοποιήσει αρκετά συνεδρία, ημερίδες και δράσεις ενάντια στην ενδοοικογενειακή βία και ιδιαίτερα ενάντια στην βία κατά των γυναικών και

όχι μόνο αυτό, αλλά το Ίδρυμα Ποιμαντικής Επιμόρφωσης της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, έχει σχεδιάσει και εκπονεί ένα ολόκληρο επιμορφωτικό πρόγραμμα, το οποίο διδάσκεται στους κληρικούς και λαϊκούς συνεργάτες της Εκκλησίας, γύρω από αυτό το φαινόμενο, που κατακλύζει τις μέρες μας και όσο πάει και γίνεται ισχυρότερο, γίνεται δυσκολότερο και αντί για την ζωή, έρχεται ο θάνατος και αντί για το φως, το σκοτάδι.

Ακολουθεί το κήρυγμα του Σεβασμιωτάτου:

«Το σκοτάδι αδερφοί μου κρύβει παγίδες, κρύβει ζωή, κρύβει θάνατο, κρύβει δυσκολίες, ιδιαίτερα όταν δεν υπάρχει κάποιο φωτεινό σημείο για να προχωρήσει κάνεις μπορεί να χάσει το δρόμο του ή μπορεί να βρει έναν άλλο δρόμο, που οδηγεί αλλού, έτσι λοιπόν απόψε την παραμονή της εορτής των Αγίων μυροφόρων γυναικών το σκοτάδι παίζει ένα σημαντικό ρόλο, όπως έπαιζε και στην τότε εποχή, όπως και στην σημερινή, την δική μας. Ο ποιητής ενός ύμνου που ακούσαμε απόψε κι αναφέρεται στις Μυροφόρες μας λέει ότι οι: «Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὄρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι τοῦ Κυρίου τὸν τάφον κατέλαβον, ἅπερ δὲ οὐκ ἤλπιζον εὑροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβούμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν». Πρωί, πριν την ανατολή του ηλίου πορεύονται οι Μυροφόρες γυναίκες, έχοντας αρώματα στα χέρια τους, για να αλείψουν το νεκρό σώμα του Ιησού, ξέροντας που είναι κατατεθειμένος, σε ποιο τάφο βρίσκεται, επειδή ήταν παρούσες όταν ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος κατέβασαν το σώμα του Ιησού από το σταυρό και το απέθεσαν στο κενό μνημείο. Περπατούν λοιπόν μέσα στο σκοτάδι με την ελπίδα να συναντήσουν έστω και νεκρό το δάσκαλο τους, έχοντας τη δυσκολία του λίθου, της μεγάλης δηλαδή πέτρας που κάλυψε την είσοδο του μνημείου.

Κοιτάξτε λοιπόν μια έκπληξη μεγάλη! Σε μια εποχή που η γυναίκα ήταν ένα κατώτερο είδος, που κινδύνευε πάρα πολλές φορές, όπου το ρωμαϊκό δίκαιο την ονομάζει res, δηλαδή πράγμα, ένα αντικείμενο δηλαδή που μπορούσε να πωληθεί και να αγοραστεί, σε εκείνη την δύσκολη εποχή, κάτω από την τυραννία των Ρωμαίων κατακτητών, κάτω από την δυσκολία που βρισκόταν μετά την απόφαση του ιουδαϊκού συνεδρίου για την θανατική καταδίκη του Ιησού, περπατούν στο σκοτάδι και δεν χάνουν το δρόμο τους. Φτάνουν στο μνήμα και εκεί αντί για το θάνατο συναντούν τη ζωή. Γιατί ο Χριστός έχει αναστηθεί για αυτές, για τους μαθητές του, για τον κόσμο ολόκληρο. Ήρθε εδώ στον κόσμο μας, σαρκώθηκε, για να πάψει το σκοτάδι να αποτελεί δυσκολία στην επικοινωνία των ανθρώπων, για να πάψει να είναι ζοφερό κι επιτέλους να φανερωθεί κάποιο φως.

Οι Μυροφόρες γυναίκες λοιπόν, σε μια δύσκολη εποχή για τη γυναίκα, συναντούν στον τάφο αντί για τον θάνατο τη ζωή και τα χρόνια περνούν, και οι αιώνες περνούν και μέσα στο χώρο της Εκκλησίας μας η γυναίκα αρχίζει να αποκτά μια άλλη θέση, παύει να είναι αντικείμενο και γίνεται μέρος του σώματος του Χριστού,

όπως και οι άντρες και για σκεφτείτε, αιώνες τώρα χριστιανισμού, με αυτή τη θεώρηση του προσώπου της γυναίκας, που θα έπρεπε να έχουμε φτάσει; Προφανώς σε μια πραγματική ισότητα. Τι γίνεται όμως; Μέσα στο σκοτάδι της εποχής μας και πρόσφατα εδώ κοντά μας, ακούγονται κραυγές γυναικείες, που στον τάφο συναντούν το θάνατο και όχι την ζωή, επειδή σε μια δημοκρατική κοινωνία, χωρίς τον φόβο των Ρωμαίων στρατιωτών, χωρίς τα ιουδαϊκά συμβούλια, έχοντας εξισωθεί οι γυναίκες με τους άνδρες, μέσα σ' αυτή την κοινωνία, αντί οι γυναίκες να ζουν ελεύθερες στη ζωή συναντούν το θάνατο, γίνονται τροφή για τον θάνατο.

Οι Μυροφόρες, σε μια ακαλλιέργητη πνευματικά εποχή, συνάντησαν την Ζωή και την Ανάσταση και οι σημερινές γυναίκες, πολλές φορές συναντούν τον θάνατο και την κακοποίηση. Όλοι αυτοί οι αιώνες που έχουν περάσει από την Ανάσταση του Χριστού άραγε δεν άλλαξαν τίποτα σ' αυτή την κοινωνία; Δεν έφεραν περισσότερο φως στο σκοτάδι του τάφου για να φανεί η Ζωή που ανατέλλει από εκεί; Ο Χριστός δηλαδή, αλλά ο λίθος παραμένει και κλείνει την θύρα του τάφου και κυριαρχεί ο θάνατος; Θα ήθελα να σημειώσω σ' αυτό το σημείο, ότι ***η Εκκλησία μας, η Εκκλησία της Ελλάδος, έχοντας συναίσθηση και βλέποντας τι γίνεται γύρω μας και έχοντας απόλυτη επαφή με την πραγματικότητα, έχει υλοποιήσει αρκετά συνεδρία, ημερίδες και δράσεις ενάντια στην ενδοοικογενειακή βία και ιδιαίτερα ενάντια στην βία κατά των γυναικών και όχι μόνο αυτό, αλλά το Ίδρυμα Ποιμαντικής Επιμόρφωσης της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, έχει σχεδιάσει και εκπονεί ένα ολόκληρο επιμορφωτικό πρόγραμμα, το οποίο διδάσκεται στους κληρικούς και λαϊκούς συνεργάτες της Εκκλησίας, γύρω από αυτό το φαινόμενο, που κατακλύζει τις μέρες μας και όσο πάει και γίνεται ισχυρότερο, γίνεται δυσκολότερο και αντί για την ζωή, έρχεται ο θάνατος και αντί για το φως, το σκοτάδι.***

Έτσι λοιπόν το σκοτάδι είναι ένας χώρος θανάτου, δυσκολιών, λοξοδρόμησης. Άραγε, αιώνες μετά από τις Μυροφόρες γυναίκες, που περπάτησαν ελεύθερες σε ένα δύσκολο κόσμο, για να συναντήσουν την ζωή, που βγήκε από τον τάφο, εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι για να πάψουν κάποιες γυναίκες αντί για τη ζωή να οδηγούνται στο θάνατο; Είναι ένα ερώτημα που η Μυροφόρες γυναίκες μας το θέτουν αδερφοί μου και αδερφές μου απόψε και χρειάζεται σύντομα απάντηση, πριν ο θάνατος κυριαρχήσει εμφατικά σε τούτον εδώ τον κόσμο. Χρειάζεται απάντηση τι ενδιαφέρον έχει ο καθένας από μας στο θέμα αυτό και πως μπορούν οι Μυροφόρες γυναίκες, που ήρθαμε σήμερα στο Ναό τους για να τις τιμήσουμε, να γίνουν λαμπάδες φωτεινές και να φωτίσουν τα σκοτάδια της ψυχής των ανθρώπων, ώστε να πάψουν να χαρίζουν το θάνατο και να δωρίζουν τη ζωή και τότε θα έχει αποκυλιστεί ο λίθος και από τον τάφο θα έχει ανατείλει ζωντανός ο Χριστός, εδραιώνοντας την πραγματικότητα της Ανάστασης.